

Psykologforeningen politiseres

Debatten om hvilken rolle Psykologforeningen bør ha som profesjonsforening handler ikke om samfunnsengasjement versus snevert fokus på eget laug, slik president Hofgaard prøver å fremstille det.

TEKST

Mona Saugstad

PUBLISERT 5. juli 2011

Debatt

Fagformidling og debatt

Jeg kan muligens ikke berolige Saugstad

Som profesjonsforening skal vi ha et samfunnsengasjement. Uten det spiller vi oss ut på sidelinjen, også fagpolitisk og som fagforening. Her er jeg nok uenig med Mona Saugstad.

Tor Levin Hofgaard
President i Psykologforeningen

DEBATT: SAMFUNNSENGASJEMENT

Mona Saugstad har kritisert Psykologforeningen for å ha gitt støtte til aksjonen «Ingen mennesker er ulovlige». Psykologforeningens president har svart at engasjementet er forankret i vedtak fra Landsmøtet. «Landsmøtets vedtak omdefinerte foreningen og dens visjon», skrev Saugstad i forrige nummer. Derivegangeren har vi tre innlegg i debatten.

Mona Saugstad føler seg ikke beroliget etter mitt tilsvær til hennes bekymring rundt Psykologforeningens politiske arbeid. Hun mener Landsmøtet i 2000 ikke har tatt på alvor hva slags rolle vi har som profesjonsforening. Her er jeg nok uenig med Saugstad, og muligens er det ikke så mye jeg kan gjøre for å berolige henne.

Som profesjonsforening skal vi ha et samfunnsengasjement. Uten det spiller vi oss ut på sidelinjen, også fagpolitisk og som fagforening. Psykologforeningen har derfor alltid vært en fagforening, faglig forening og samfunnsaktør. Dette har vi til felles med alle profesjonsforeningene i Norge og

de fleste fagforeningene. Det er også slik norsk fagbevegelse har skapt sin sentrale posisjon – ved å delta i sin politiske samtid, og ikke bare ha fokus på sitt eget laug.

Jeg ønsker velkommen alle diskusjoner om hvilke saker vi skal engasjere oss i, og om hvordan vi skal oppnå å være en sterk, tydelig og proaktiv profesjonsorganisasjon, med et samfunnsengasjement. Vi er en demokratisk organisasjon, og Saugstad oppfordres til å engasjere seg i sin lokalforening, dersom hun ønsker å utfordre de vedtak som gjør henne ukoenfortal.

tor@psykologforening.no

DEBATT: SAMFUNNSENGASJEMENT

Mona Saugstad har i flere innlegg kritisert Psykologforeningen for å ha gitt støtte til aksjonen «Ingen mennesker er ulovlige». Presidenten har svart at Psykologforeningen skal ha et samfunnsengasjement. «Uten det spiller vi oss ut på sidelinjen, også fagpolitisk og som fagforening,» skrev han i forrige nummer.

Det er debatt om hvilken rolle Psykologforeningen bør ha som profesjonsforening. Som det fremgår av mitt første innlegg, handler imidlertid ikke debatten om samfunnsengasjement versus snevert fokus på eget laug, slik president Hofgaard prøver å fremstille det. Uenigheten gjelder den politisering som ble vedtatt på Landsmøtet 2010 – etter lang tids arbeid fra Menneskerettighetsutvalget (MRU) for å dreie foreningens virke og psykologiens tema (se «Politisk psykologi» og «Menneskerettighetsbasert praksis» i TNP nr. 2 og 12, 2009).

Rundt grøten

Hofgaard unnlater å forholde seg til min hovedinnvending mot denne kursendringen: Psykologforeningens monopolrolle på sentrale tjenester av faglig og fagforeningsmessig art til medlemmene. Når foreningen driver politisk aksjonisme utenfor det fagforeningspolitiske arbeidet, fremmedgjøres de medlemmene som måtte være uenige i disse sakene, samtidig som de vanskelig kan melde seg ut av en forening som har monopol på tjenester de er avhengige av. Dessuten reises et habilitetsproblem: Kan medlemmer som er uenige med «den politiske linja», være trygge på at deres sak vil vurderes objektivt når de henvender seg til foreningen, hva enten det gjelder arbeidstvister eller søknad om spesialistgodkjenning? At det kan reises tvil om dette, er nok til at det utgjør et problem.

Uryddig

Ikke alle ser problemet. Anthony Hawke gikk i forrige nummer til kraftig motangrep på meg og Morten Andersen for våre innlegg i debatten. Hawke skriver at han er «stolt av å tilhøre en forening som er blitt en viktig premissleverandør både nasjonalt og internasjonalt i spørsmål tilknyttet menneskerettighetene», og presenterer seg som psykologspesialist. Det hadde vært ryddigere om han samtidig hadde oppgitt at han faktisk er medlem av Psykologforeningens menneskerettighetsutvalg.

Lite lydhør

Jeg har forsøkt å reise en prinsipiell debatt om hva som bør være profesjonsforeningens oppgaver, og hva som bør ligge utenfor. Istedenfor å ta opp problemene jeg peker på, viser Hofgaard til at Psykologforeningen er en demokratisk organisasjon, og oppfordrer meg til å engasjere meg i min lokalforening dersom jeg ønsker å utfordre vedtak. Men debatt i Tidsskriftet er vel også en del av den demokratiske prosessen, er det ikke? Hofgaards manglende lydhørhet for kritiske innspill som fremmes fra utsiden av organisasjonsveldet, lover ikke godt for profesjonsforeningens fremtid.

mona.saugstad@vikenfiber.no

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 48, nummer 7, 2011, side

TEKST

Mona Saugstad

